

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. Велико Търново , 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на
петнадесети септември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Ивелина Солакова
Членове: Йордан Воденичаров
Светослав Иванов

като разглежда докладваното от Йордан Воденичаров Въззивно гражданско
дело № 20204100500512 по описа за 2020 година

Производство по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Предмет на подадената от името на В И. чрез пълномощника й- адвокат Ж.Д. от ХАК , въззивна жалба е решение № 227/17.02.2020 г. по гр.д. № 803/2019 г. на ВТРС , в частта му с която е отхвърлен предявения от нея срещу О на основание чл.49 ЗЗД, иск, имащ за предмет претендирано право на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на факт на травматична злополука/ подхлъзване на образувана ледена настилка и падане при пресичане на уличното пътно платно по пешеходна пътека, в резултат на което е счупена раменната кост на дясната ръка в горния ъ край / за разликата над присъдения / 9000 лева / до претендирания му размер/ 23 000 лева/ , както и в частта му, с която е отхвърлен предявения иск за имуществени вреди за разликата от присъдения / 1795 лева/ до претендирания му размер / 1822,41 лева / , с искане за отмяна на решението в тези му части и уважаване на претенциите в тяхната цялост , с присъждане на направените по производството разноски.

Оплакванията за неправилност на обжалваното решение в отхвърлената му част за неимуществените му вреди се свеждат до неточна преценка и незачитане на всички установени със събраните доказателства, обстоятелства, значими при определяне размера на обезщетението по справедливост / чл.52 ЗЗД/. За отхвърлената му част за имуществените вреди няма изложени конкретни оплаквания/ съображения/ за неправилност / порочност/ на решението.

В срока по чл.263, ал.2 ГПК ответната страна е оспорила жалбата и е подала насрещна въззивна жалба срещу цялата осъдителна част на решението, с искане да бъде отменено в тази част и исковете за неимуществени и имуществени вреди отхвърлени

като неоснователни и недоказани, с присъждане на направените по производството разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Наведени са доводи / оплаквания/ за неправилност на решението , чието градиво са обстоятелства/ работата по почистване и обезопасяване на улиците при зимни условия , възложена на „На“ ЕООД е изпълнена , температурата на въздуха към 10 часа на сочената датата на събитието е била положителна и при наличие на снежна покривка не повече от 3 см., са липсвали условия пешеходната пътека да е била замръзнала, т.е. „залежена“, както се твърди , обобщено сочещи доказателствена неустановеност на елементите от материалноправния фактически състав на вменената на общината отговорност по чл.49 , във връзка с чл.45, ал.1 ЗЗД, както и евентуално/ ако съдът приеме , че има основание да се търси отговорност / за наличие на допринасяне от пострадалата на собственото ѝ увреждане в хипотезата на чл.51, ал.2 ЗЗД, което съдът не е съобразил/ проявено невнимание при пресичането на уличното платно при конкретните утежнени условия – денивелация от 8-10 % напречен наклон , мокра настилка , придвижвала се е с товар – чанта в едната ръка и праметната през врата друга чанта, което показва несъобразяване на поведението ѝ с даденостите /. Липсва доказателствена установеност за връзката между закупените лекарствени средства и уместното лечение с тях на травматичното увреждане, както и за необходимостта да се провежда операция за възстановяване на състоянието на рамото преди злополуката.

Привлеченото по реда на чл.219 , ал.1 ГПК да подпомага ответната страна трето лице „На“ ЕООД-София оспорва първоначалната жалба и възразява срещу вмененото му процесуално качество поради несъвместимост на фактите с хипотезата на горепосочената процесуалноправна норма, както и несъгласие с мотивите на съда в частта им , с която е прието , че бездействието му е причинило увреждането на ищцата.

Съдът, след като разгледа жалбите и обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 от ГПК събраните доказателства, приема за установено и обосновава следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени осъдителни искове, имащи за предмет претендиране на основание чл.49, чл.52, вр. с чл.51 и чл. 86, ал.1, вр. с чл.84, ал.3 от ЗЗД, вземания.

Ищцата твърди, че на 28.11.2018 г. около 10.00 часа в гр.В се е движила по улица Никола Габровски по успоредния на Кооперативния пазар тротоар и пресичайки уличното платно по пешеходната пътека срещу Професионалната гимназия по строителство , архитектура и геодезия „Ангел Попов“ се подхлъзва на образуваната ледена настилка и пада по очи. При падането усеща силна болка в областта на раменния пояс и ръката. Била откарана в ЦСМП при „МОБАЛ Д-р Стефан Черкезов“ АД В и настанена в отделение по ортопедия и травматология. На следващия ден била преведена в МОБАЛ „Сердика“ ЕООД-София, където на 30.11.2018 г. ѝ е извършена операция с поставяне на преконтурирана заключваща плака за проксимален хумерус, тъй-като в резултат на падането е счупена раменната ѝ кост в горния край. Оплаквала се от силни болки въпреки приема на болкоуспокояващи лекарства, възстановяването протичало бавно и продължително време не могла да извършва пълноценни движения за лично обслужване, изпитвала социални и битови неудобства, била потисната и с влошено емоционално състояние. Направила необходими разходи за лечение и физическо възстановяване в общ размер на 1822,41 лева / закупила с лични средства поставения имплант на цена 1750 лева , заплатила такса за физиотерапия в размер на 45 лева и болкоуспокояващи лекарства в размер на 27,41 лева/. С упрек, че настъпването на вредите е в пряка причинна връзка с неизпълнение на общото задължение на О да предприеме необходимите мерки за

обезопасяване на общинския път с предназначение на улица , на който е станала злополуката, при зимни условия/ в случая заледен участък /- поддържането му в изправно състояние, произтичащо от нормите на чл.19, ал.2, т.3 , вр. с пар. 1, т.14 от ДР н ЗП, чл.31 ЗП , моли да бъде осъдена да ѝ заплати обезщетение за неимуществени вреди / физически болки и душевни страдания / в размер на 23 000 лева , обезщетение за имуществени вреди в размер на 1822,41 лева , заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тези суми, считано от 28.11.2018 г. до окончателното им изплащане , както и направените по производството разноски .

Отвeтникът в срока по чл.131 ГПК и на устните състезания оспорва исковете и моли да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани , с възражения/ доводи, основани на обстоятелства , такива каквито по същество се съдържат в насрещната му жалба.

Безспорен факт е, че ищцата е претърпяла посочената травматична телесна злополука/ изразяваща се в счупване на шийката на дясна раменна кост в областта под дясна раменна става/ *по време*/ на 28.11.2018 г. към 10.00 часа/ , място/ пешеходна пътека на улица Никола Габровски пред Професионалната гимназия по строителство , архитектура и геодезия „Ангел Попов“/ и *начин*/ подхлъзване и падане / , както твърди, а установяването му е предмет на убедително доказване по смисъла на чл.154 ГПК с изслушаните свидетелски показания и представените медицински документи, чието съдържание е разчетено и потвърдено с изслушаната и приета по делото съдебно-медицинска експертиза- фактически констатации в мотивите на обжалваното решение, към които въззивният съд, упражнявайки правомощието си по чл.272 ГПК, препраща.

Основният спорен фактически въпрос , включен в предмета на доказването и значим за съдбата на претендираното право на обезщетение за неимуществени и имуществени вреди , може да бъде двояко поставен така: а/ било ли е изправно / обезопасено/ състоянието на пътната настилка на мястото на пешеходната пътека към момента на злополуката с оглед конкретните климатични условия , или иначе казано : б/ съществувала ли е върху нея хлъзгавост / заледен участък/ извън нормалното съдържание на понятието *изправност*, осигуряваща безопасност за преминаване на пешеходци , или не ?

Отговорът на „а“ е отрицателен, а съответно на „б“ - положителен.

В деня на злополуката времето е било студено / към 09.00 часа температурата на въздуха е измерена на 0,6 %/ и в резултат на превалиял предния ден и през нощта дъжд, преминал в слаб сняг сутринта и продължил да вали през целия ден/ вж. справка изх.№ 44/15.04.2019 г. на НИМХ, филиал Плевен, Хидрометеорологична обсерватория В/ , пътното платно е било обилно мокро, без задържала се на него снежна покривка, но долната пешеходна пътека , по която е преминавала ищцата е била доста хлъзгава по общо зрително възприятие върху маркировъчната ѝ повърхност с боя, което състояние е създавало представа за заледеност - тези обстоятелства се установяват с неоторена категоричност от свидетелските показания на очевидеца Мартин Душков/ видял падането на ищцата и помогнал ѝ да се изправи /, в които съдът няма разумно основание да се съмнява , тъй-като той не е от кръга на лицата в обхвата на чл.172 ГПК и разказаното не противоречи нито на хидрометеорологичните данни , нито на логическата подредба на всички известни обстоятелства. Не може да бъде оборена с аргументите на обективните климатични условия и явления към този момент , развити в насрещната жалба: за положителна температура на въздуха, липса на трайно заловена снежна покривка на мястото на злополуката и че се е стичала вода покрай пешеходната пътека, които според ответната страна изключват по физическа закономерност образуването на заледяване. Това е така, защото дори и при температура, леко надвишаваща точката, от която теоретично

започва процес на замръзване на водата/ 0 градуса/ е възможно по повърхността на пътното платно при определени условия/ например много ниска температура на асфалта , въздушно течение и т.н./ да се образува много тънък, прозрачен и невидим леден слой/ коричка , сливаща се с цвета на материала/, който не блести като същинския лед/ повърхността изглежда просто мокра/ и създава голяма опасност, заради хлъзгавостта и пониженото сцепление между повърхността и гумите на автомобилите или подметките на обувките на пешеходците. В случая измерената температура на въздуха в 09.00 часа на деня на събитието – 0,6 % е напълно годна да причини образуването на такъв невидим тънък замръзал слой вода върху пешеходната пътека, особено върху частта ѝ с маркировъчната боя / между впрочем нейната повишена хлъзгавост при влошени климатични условия е обществено познато за града явление/, но *възможността такъв да е съществувал един час по късно*/ когато е настъпила злополуката/ е още по голяма съобразно обстоятелствата, че през целия ден е валил сняг , образувала се е снежна покривка, която се е увеличавала / към 20.00 часа е била вече 23 см./ . Логичното заключение е, че температурата на въздуха неминуемо е паднала , защото в противен случай не би се образувала и задържала снежна покривка и съответно не би се увеличавала/ натрупала/ , измерена в сантиметри.

Това обективно състояние на хлъзгавост на пешеходната пътека е съвсем умозрително извън нормалното съдържание на понятието *изправност* на пътя/ пътното платно , означаваща за всеки разумен човек осигурена безопасност за преминаване на пешеходците, т.е. изправност , която да изключва в масовите случаи опасността от подхлъзвания и падания по разглежданата причина. Тук е налице един обществено и юридически отрицателен факт, който с цялата си категоричност свидетелства за неизпълнение на вменено на ответната община по силата на закона в качеството ѝ на собственик и стопанин на пътя с предназначение на улица- неделима част от която е пешеходната пътека / чл. 2, ал.1, т. 5 ЗОБС, чл.3, ал.3, чл.8, ал.3 ЗП, пар.7, т.4 от ПР на ЗМСМА, във връзка с пар.6, т.1, т.54 ДР на ЗДвП, пар.1, т.2 на ДР на Наредба № 1/ 17.01.2001 г. за организиране движението по пътищата, / основно задължение : да го /я *поддържа* / независимо дали пряко чрез свои организационни звена и предприятия или чрез възлагане на тази дейност на други юридически лица / в *изправно* състояние с цел да се предотвратят опасности/ да се осигури безопасност за участниците в движението, сред които са пешеходците чрез битност / даденост/ на необходимите условия за това / пар. 6, т.28 от ДР на ЗДвП/- чл.167, ал.1 ЗДвП, чл. 31, вр. с чл.19, ал.2, т.3 на Закона за пътищата, вр. с пар.1, т.14 на ДР на същия закон / в услуга и защита на обществения интерес .

Или обобщено казано разгледания отрицателен обективен факт, сам по себе си разкрива явлението *непрямомерност/ противоправност* – разбирано като несъответствие между правно дължимо поведение на действие/ приложени реални мерки за обезопасяване / и фактически осъществено поведение на бездействие. Второто / неизпълнението на задължението / се счита , че е по вина на съответните натоварени с набелязване, организация и контрол на дейностите по изпълнението , длъжностни лица от административната структура на О , тъй-като тя / вината им/ във вид на небрежност / на гражданскоправен език същата се приравнява на неполагане на абстрактно моделираната грижа на добрия стопанин- чл. 63, ал.2 от ЗЗД/ се предполага – чл.45, ал.2 ЗЗД , което законово предположение не е оборено. Без значение за този извод е факта на сключен с привлеченото по делото трето лице – помагач „Н“ ЕООД-София договор за възлагане на обществена поръчка, имащ за предмет извършване на снегопочистване и зимно поддържане на територията на гр.В , което поддържане включва разпръскване на химически вещества / сол/ за борба със зимната хлъзгавост.

За пораждаване на обективната / гаранционно- обезпечителна/ имуществена

отговорност на правния субект- възложител на работа , законът изисква освен *виновно* / юридическо лице не може да носи вина / причиняване на вредите от лицето, комуто първият е възложил работата при или по повод на нея/ тук в настоящия случай е без значение кое е конкретното физическо лице или физически лица / , така и наличие на каузална връзка между тях / вредите/ и поведението/ деликта/ на това лице, която **да е пряка и непосредствена**-чл.49, вр. с чл.45, ал.1, вр. с чл.51, ал.1 ЗЗД. Тази легална характеристика на каузалната връзка означава : 1/ че вредите не биха настъпили , ако го нямаше противоправното и виновно поведение на действие или бездействие ; 2/ настъпването им е продукт на адекватна наложителност , неизбежност , т.е. като една необходимо присъща на това поведение закономерна последица. И двете тук условия са очевидни. Ако бе осигурена безопасността на уличното пътно платно в частта му представляваща пешеходната пътека , за спокойно преминаване по нея на пешеходци при конкретните зимни условия чрез недопускане или премахване на хлъзгавото ѝ състояние, не би настъпила травматичната телесна злополука, а оттам и вредите, защото ищцата не би паднала , а е паднала, тъкмо защото се е подхлъзнала. Те са необходимо присъща, закономерна последица от неизпълнението, чийто противоправен резултат е обективния факт на хлъзгавост.

Затова в случая законът възлага на ответната община задължението да удовлетвори претендираното право на парично обезщетение на претърпените от ищцата неимуществени вреди / за преодоляването като вид морална компенсация чрез потребителната стойност на парите на неблагоприятните последици от субективно естество /.

На езика на гражданскоправната философия / липсва легално определение/ *правнозначимата неимуществена вреда* / с претенция за относителна умозрителна точност/ е неблагоприятна пряка **последница** / аргумент от чл.51, ал.1 от ЗЗД , където ясно е казано : „ . . . *последница от увреждането*”/ от противоправно и виновно засягане на идеални блага, които са предмет на абсолютни лични права или най-общо на някакъв правнозащитим интерес/ ценност- лична неприкосновеност, свобода, телесно и психическо здраве, чест, достойнство, добро име, тайна на информацията, душевно спокойствие и др., като проявлението им, подлежащо на зачитане/ признание/ според обществените разбирания за справедливост е когато човешкият индивид действително понася *някакви съществени* нравствени, емоционални, психически терзания/ душевни страдания/ и физически болки.

В случая е засегнато правнозащитимо / чл. 52, ал.3 от КРБ/ идеално благо на ищцата , наречено *здраве във физиологичния/ телесен/ смисъл на понятието*, както и засягането на идеално благо, наречено *душевно равновесие и спокойствие* / нервно-психическо благосъстояние/. Травматичното телесно увреждане *закономерно* е предизвикало неблагоприятни изменения във физическото и в душевното ѝ състояние, в сравнение с тези отпреди злополуката - усещания за силна физическа болка, както и психически страдалчески изживявания – безпокойства, притеснения заради ограничения във връзка самообслужването и социалното общуване . Всички тези вредни за нея последици от неимуществен характер / болки и душевни страдания/ следва да бъдат възмездени чрез някаква парична компенсация, определена по справедливост – чл.52 от ЗЗД. В закона липсва каквото и да било определение на понятието справедливост в правораздаването/ няма определение и в тълкувателните актове на ВС на НРБ и ВКС, а само *посочване на примерни показатели за „измерването ѝ”* в пари като израз на обществена оценка на засегнатите идеални блага на личността според конкретните обстоятелства за всеки отделен случай/. Няма и някаква нормативно фиксирана казуистична

“тарифа” за парична компенсация на морални вреди от отделни видове деликти или трудови злоупотреби, причинили различни физически и психически увреждания / а трябва да има, за да се избегне субективния произвол!/. По обща и разумна правораздавателна идея се има предвид обаче не субективното разбиране/ чувство/ за справедливост на всеки отделен съдия/ макар че фактически то почти винаги се проявява, и няма как да не се проявява, щом законът мълчи и не определя съдържанието на това понятие като родово, нито фиксира някаква каузистична „тарифа” /, а изнамиране на някакъв обективен преобладаващо приет от обществото подход/ критерий за постигане на това явление за подобни случаи на конкретно разглеждания. С оглед философските прозрения на различни мислители във вековете и човешкия опит, понятието справедливост би могло да се определи като вид нравствен закон/ обществен идеал/, повеляващ на всеки и изразяващ съзнателно и доброволно зачитане на *принципа на равенство* между всички хора по такъв начин, че в отношенията им един към друг и към цялото общество, всеки от тях да се постави в положението на другите и да се отнася към тях, така както би желал да се отнасят с него – една мярка за заслужено компенсаторно равновесие в живота според човешкото поведение, целяща всеки да получи това, което другия получава при еднакви или сходни предпоставки и обстоятелства. Ясно е, че **основен** и общ ориентир по делата за обезщетения за неимуществени вреди, включително и по настоящото дело *следва да бъдат обичайните* разрешения в съдебната практика за други подобни случаи и съпоставими случаи, разбира се при съобразяване на **всички конкретни** обстоятелства, имащи приложно значение при „*оживяването*” на понятието справедливост. Като съобрази икономическия стандарт на живот в страната през 2018 г. и сега, измерен чрез средностатистическите показатели за доходите и покупателните способности на средния българин, че ищцата е претърпяла операция на дясната раменна кост, преминала успешно, периодът за възстановяване е бил в рамките на нормалната продължителност / с физиотерапия/: около 6 месеца, липсата на *сериозни* физически усложнения, *с необозримо траен или с постоянен, т.е. завинаги невъзстановим* характер като обективна медицинска находка, но и наличието на остатъчни леки неприятни последици, изразени в непълни по обем движения/ дефицит до 30 градуса ограничение при повдигане на ръката/ и придружени със слаби болки/ заключението на съдебно-медицинската експертиза/ силата на болките през първите 20 дни, страховете представи и безпокойствата, социално битовите неудобства, пенсионната възраст на пострадалата, и разбира се каузистичната практика на съдилищата при присъждане на обезщетения за други такива травми - еднакви и/или подобни по вид, характер и тежест, **съдът приема**, че справедлив паричен еквивалент/ морална компенсация / на/ за претърпените от ищцата неимуществени вреди следва да бъде сумата 15 000 лева. За разликата до пълния му претендиран размер от 23 000 лева, искът търпи санкция на отхвърляне като неоснователен и недоказан.

Лишено от разумни аргументи е наведеното от ответната страна възражение за съпричиняване на вредите от самата пострадала, и то - в значителна степен. Упрекът, че е проявила невнимателност /и дори самонадеяност! вместо повишено внимание при преминаването по пешеходната пътека, тъй-като тя/ пътеката/ се отличава със значителна денивелация – около 8-10 % напречен наклон, носела е товар / чанта в ръка и праметната през врата друга /, т.е. ръцете ѝ са били заети и това обстоятелство е затруднило пазенето на равновесие, е правно несериозен. Тя по думите на свидетеля -очевидец е вървяла достатъчно бавно и плахо, очевидно усетила хлъзгавостта на пешеходната пътека като част от платното за движение, но не е успяла да се задържи в един момент и е паднала. Била е заета само едната ѝ ръка, а не двете и носенето на такъв лек товар / найлонова чанта не може да съдържа дотолкова тежък и затруднителен за движението и вниманието на човека товар/ нито е обстоятелство само по себе си показател за понижено внимание / непредвидливост / тя когато е започнала да преминава едва ли е знаела, че съществува толкова опасна хлъзгавост/, нито е обусловило падането ѝ.

С никакво доказано свое поведение ищцата обективно не е допринесла за настъпването на собствената си травматична телесна злополука, сочещо създадена реална възможност за настъпването ѝ или превърнало вече създадената от неизпълнението на посоченото по-горе задължение реална опасност в действителност.

Правнозначимите и подлежащи на поправяне имуществени вреди биха се познали като една типична, нормално настъпваща и неизбежна/ закономерна/ неблагоприятна последица, т.е. *пряка* / чл.51, ал.1 ЗЗД/ от факта на деликта/ неизпълнението/ и противоправния му резултат / обективното състояние от неизпълнението *Имуществената* вреда е неблагоприятна **пряка** и непосредствена **последница** / вж. чл.51, ал.1, чл.82, ал.1 от ЗЗД/ от *противоправно*/ от деликт или договорно неизпълнение / и *виновно* / чл.45, ал.1, чл.81, ал.1 от ЗЗД/ засягане на блага, които са предмет на абсолютни или относителни права или най-общо на някакъв правнозащитим интерес/ ценност, т.е. тя изразява разликата между състоянието на имуществото преди и след факта, от който произлиза увреждането му. В случая активът на имуществото на ищцата е намалял с необходимо присъщи с оглед характера, вида и тежестта на увреждането, *доказани* парични разходи, свързани с лечението ѝ / закупуване на имплант- 1750 лева, стойност на процедура по физиотерапия – 45 лева/ , в размер на 1795 лева, стойност на вредите, която следва да се присъди като обезщетение. За разликата до пълния му претендиран размер от 1822,41 лева искът подлежи на отхвърляне като неоиснователен и недоказан. Няма доказателствена установеност/ сигурност/ , че разходът от 27,41 лева съгласно фискален бон от 11.02.2019 г. направен за закупуване на лекарствен продукт Вимово табл.500 мг. е заради назначена на ищцата терапия във връзка с възстановяването ѝ от травматичното увреждане.

При този изход на спора отговорността на всяка от страните за направените от другата страна по производството разноски, е както следва:

На основание чл. 78, ал.1 ГПК ответникът дължи на ищцата плащане на сумата **1590** лева, представляваща направени пред двете съдебни инстанции разноски, съразмерно с уважената част от исковете/ заплатено адвокатско възнаграждение / .

На основание чл.78, ал.8 ГПК, тъй-като ответната страна е защитавана от юрисконсулт пред двете съдебни инстанции и правораздавателният резултат показва частично отхвърляне на исковете, то ищцата ѝ дължи плащане на сумата **150** лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основата на отхвърлената им част и чл.37 ЗПП, вр. с чл.25, ал.1 Наредбата за заплащането на правната помощ.

Освобождаването на ищцата от заплащане на държавна такса и разноски е юридически факт, чиято последица при този изход на спора е вменяването на тази тежест на ответната страна- чл.78, ал. 6 ГПК. Дължимата държавна такса се определя в размер на 4 процента върху уважената част от исковете-, а разноските за вещо лице съразмерно с уважената част на иска за обезщетение за неимуществени вреди, по повод на който са направени **-97,82** лева.

Предвид горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 227/17.02.2020 г. по гр.д. 803/2019 г. на ВТРС в частта му, с която е отхвърлен предявеният от В. С. И., с ЕГН: *****, с

постоянен адрес : гр.В, ул.Г * против О , иск, имащ за предмет претендирано право на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от факт на телесна травматична злополука: счупване на шийката на дясна раменна кост в областта под дясна раменна става, в резултат на падане на хлъзгава пешеходна пътека пред Професионалната гимназия по строителство , архитектура и геодезия „Ангел Попов“ В, настъпил на 28.11.2018 г. към 10.00 часа , изразени в болки и душевни страдания , за разликата от присъдения / 9000 лева / до размер на сумата 15 000 лева/ от общия претендиран размер на 23 000 лева/ , вместо което постановява:**

ОСЪЖДА на основание чл.49 ЗЗД О да заплати на В. С. И. , с ЕГН: ***, с постоянен адрес : гр.В, ул.Г *** още 6000 / шест хиляди/ лева , представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди от факт на телесна травматична злополука: счупване на шийката на дясна раменна кост в областта под дясна раменна става, в резултат на падане на хлъзгава пешеходна пътека пред Професионалната гимназия по строителство , архитектура и геодезия „Ангел Попов“ В, настъпил на 28.11.2018 г. към 10.00 часа , изразени в болки и душевни страдания , заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от 28.11.2018 г. до окончателното изплащане на сумата.**

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта му, с която е отхвърлен иска за неимуществени вреди за разликата над 15 000 лева до претендиания му размер от 23 000 лева , както и в частта , с която е отхвърлен предявения иск, имащ за предмет претендирано право на обезщетение за претърпени вследствие на горния факт, имуществени вреди за разликата от присъдения / 1795 лева/ до претендиания му размер / 1822,41 лева/ като неоснователни и недоказани.

ОТМЕНЯ решението / с характер на определение / в частта му за разностите , вместо което постановява:

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК О да заплати на В. С. И. , с ЕГН: ***, с постоянен адрес : гр.В, ул.Г *** сумата 1590 лева, представляваща направени пред двете съдебни инстанции разноски , съразмерно с уважената част от исковете.**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.8 ГПК В. С. И. , с ЕГН: ***, с постоянен адрес : гр.В, ул.Г *** да заплати на О сумата 150 лева , представляваща юрисконсултско възнаграждение за защита пред двете съдебни инстанции .**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 ГПК О да заплати по бюджетната сметка на ВТРС сумата 671,80 лева , представляваща следваща се държавна такса върху уважените искове , както и сумата 97,82 лева – направени разноски от бюджета на съда за вещо лице.

Решението може да се обжалва пред ВКС само в частта му относно разрешаването на спора по предявения иск за неимуществени вреди, а в останалата му част не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____